

Боятися кохання – значить боятися життя, а боятися життя – значить бути на дві третіх мертвим.

Б.Рассел

Майдан
Могиланка

№5 15 січня 2-00-2

Вітаємо всіх зі святами!

В номері:

1. Епоха, в якій ми живем
2. Привіт з карибських островів
3. Деконструємо магістерку
4. Командиру УПА – 90
5. Коли пошиють рукавички на носа????
6. Х-тримали в ополонці
7. Новини, гумор, творчість

↑ У пана Майдана ↑

Командиру УПА – 90

Василь Кук, колишній командир УПА, цими днями відсвяткував своє 90-річчя. Урочистий концерт з цієї нагоди відбувся 10 січня в Будинку Вчителя.

Сам концерт, хоч і містив в собі кілька гарних номерів (наприклад, виступ молоді співачки з Харкова чи дуєту з Тернопільщини), проте безнадійно затягнувся через незліченне число охочих привітати ювіляра. При цьому майже кожен читав “коротенькі” вірші, а дехто ще й спромігся пореклямувати себе і своїх внуків, не забуваючи згадувати про свої “структури”. Враження – досить прикре. По-перше, класична радянська формула проведення, по-друге, відверто хамська поведінка деяких вітаючих, які ігнорували ведучого і передавали слово один одному, як кому заманеться. Місцями здавалося, що іде презентація організацій і політичних партій, а не вечір з нагоди вшанування ювіляра.

Форма і зміст – явища взаємопов’язані. От і цього разу така подія перетворилася на “забаву” галицько-націоналістичної тусовки, яка є досить маргінальною і немобільною.

Держава, за яку боролися вояки УПА, до цих пір не визнала їх – ні в символічному, ні в матеріальному плані. Влада обрала тактику вичікування – адже пройде ще 5 років, і проблема зникне сама собою. Відходять люди, для яких Україна була не просто територією, економічною спільнотою чи історично-культурною випадковістю, а сенсом життя.

Багато заходів, котрі стосуються національно-культурної проблематики, проводяться саме в такому стилі – від усього цього тягне нафтаїном із старої шафи. От і сприймають люди це як щось застаріле, нецікаве, а, отже, й непотрібне. А альтернативи цьому не видно.

Один з лідерів студентської революції говорив: українська культура програв російській, тому, що вона не є модерною. Легко багато і критично говорити, та сподіваємося, що ця стаття підштовхне могиланських активістів до творення модерної української культури.. *Остан.*

↑ То що було ↑

Чорномірдину всьо пазволено

110 депутатів українського парламенту висловилися за вислання російського посла Віктора Черномірдіна з України. Причиною для цього стало те, що він на своїй прес-конференції “в образливій формі намагався дати вказівки українському Міністерству закордонних справ щодо того, якими повинні бути відносини України зі США і європейськими країнами, і, по суті, заклик до згортання цих відносин”. Визнання російського посла “персоною нон грата” затягується, і це свідчить про те, що “українська зовнішня політика знаходиться в фарватері російської”, заявив голова Молодого Руху нардеп В.Кириленко.

Інші новини (за УП і Майдан-Інформом)

В Одесі активно продають власність росіянам В Гомелі побито активіста білоруського “Зубра” Вебсайт “Обком”(obcom.net.ua) відновив свою діяльність.

↑ Розмишлятор ↑

Портрет епохи (бу Софія)

Оновлений Майдан Незалежності не критикував ще, певно, тільки лінійний. Це вже стало свого роду класикою. І на те вона і класика, щоб до неї весь час повертатися. Ось і повертаюся.

Мрамурова колона і те, на чому вона стоїть, створене в абсолютно невідомому архітектурному стилі, позбавлене будь-яких пропорцій, мрамур, оздоблений золотом – яке дивне поєднання... Тлом виступає скляна споруда, якій, на відміну від вищезазначеної колони, бракує не лише пропорційності, але й симетрії. Донедавна цій будівлі бракувало одного – деревця на даху, але це прикре непорозуміння виправили. Кажуть, буде якийсь розважальний центр. Роки зо два тому люди з серйозними обличчями обіцяли створити там музей незалежності. Мені просто цікаво, що б там могла експонувати ця влада? Залишки ракети, що влучила у житловий будинок у Броварах? Може, ще б розтиражовані записи Мельниченка продавали? До речі, було б непогано джерело прибутків державі і новий лідер усіх хіт-парадів... Але замість музею вирішили зробити розважальний центр. Поруч з ним поставили декілька дивних скульптур і фонтанів, які влітку заливали півмайдану. Либідь в народі називають онукою Паніковського (бо з гусями).

Про плани з підземним катком і т.д. теж пам’ятаємо. Я не про те, що на Майдані (точніше, під ним) конче необхідно мати каток (навіщо?) Тепер ясно, що при будівництві у центрі столиці (Європейської держави, як нам весь час нагадують) не було створено елементарного проекту. Хоч якогось! Щоб хоча б приблизно знати, що будемо. Хоча... Якщо вищі посадові особи повсякчас не знають, що будують з держави, то дивно було б чекати чогось іншого від реконструкції площі, що її терміново розпочали через відомі події зими 2000/2001. Веду до того, що ці нові архітектурні форми у центрі Києва – не просто бездарно використані будматеріали. Це портрет епохи, і нічого іншого бути не могло.

У Москві активно критикують Церетелєва за несмак, який він тиражує своїми проектами. Але у нього є проекти, є макети парків відпочинку чи що він там планує зараз. Кажуть, що він буде ідіотизм, але ж він робить це, бо вважає правильним. Подобається, в решті решт! А у нас ідіотизм з’являється експромтом, бо нічого іншого народитися просто не здатне... у цій епосі. Повторюю: Майдан Незалежності – це портрет нашого сьогодні, ми такі є. Ясно, прочитавши це, нормальна людина скаже: “Ні! Я не такий”. А які ми, якщо погоджуємось терпіти цю бездарну владу, і це не ображає нашу гідність. Якщо нам не соромно за власного президента, якому в світі (і сьогодні це очевидно) відмовляються потиснути руку, то чому ображає відреставрований майдан???

Власне кажучи, нічого несподіваного немає. У нас на диво активно розвивається ця культура (не культура, якщо точно, просто інше слово підібрати не можу) недолугості – в усьому – не лише в архітектурі Столиці (Європейської держави, прошу не забувати). Люди ходять на концерти Поплавського (чи за це вже платять як за вступ у парламентську більшість?), читають “Факти”, де окрім фактичної політично заангажованої брехні важко щось знайти.

Це епоха, наша, до речі. Не подобається? – Join the club. “Ти не один”, як каже популярний телеканал, чиїм новинам теж не слід сліпо вірити...

↑ То що було ↑

Тасмне стає явним (УП, 8 січня 2003)

На мерседесі й дачі для чиновників держава витрачатиме більше, ніж на культуру, транспорт чи промислову політику. Секретний(!) документ щодо “державного управління справами” оприлюднила 8 січня Ю. Тимошенко. Згідно з ним на 306 мільйонів гривень будуть ремонтувати державні дачі, оплачувати мобільний зв’язок і скромний транспорт чиновників, а їхнім дітям будуть надавати пільги в шкільних буфетах, -- одним словом, створюватимуться всі “належні матеріально-технічні і господарсько-побутові умови здійснення повноважень” керівництва держави.

Самоцензура по-харківськи. (Українська Правда, 10.01)

Автор аналітичної програми “Об’єктив-Огляд” Зураб Аласанія повідомив, що змушений припинити вихід цієї передачі в ефір. Він пояснив, що “змушений пожертвувати програмою заради збереження медіа-групи “Об’єктив” в цілому”. За словами журналіста, останнім часом він не може “говорити в ефірі те, що вважає за потрібне”, побоюючись поставити під удар інші інформаційні проекти. “Думаю, що випуски новин важливіші, ніж авторський аналітичний огляд”, - зазначив Аласанія.

Наймогутніші “нові українці”. (УП, Кореспондент, 8.01)

В журналі “Кореспондент” з’явилася стаття про статки Ріната Ахметова, одного з лідерів донецького клану. Ця людина є президентом ФК “Шахтар”, одним з акціонерів Донмиськбанку і керівником компанії “Систем Кепітал Менеджмент”. Під його контролем також знаходяться пивзавод “Сармат”, видавничу група “Сегодня”, оператор мобільного зв’язку DCC, Єнакіївський, Краматорський і Керченський металургійні комбінати, Харцизький трубний завод, 2 коксохімзаводи, ряд підприємств харчової промисловості. Його капітал оцінюється в 1.7 млрд. доларів. Існує інформація про кримінальне минуле Ахметова, про його причетність до замовних вбивств (зокрема, вбивства в 1996 році А.Брагіна, тодішнього президента ФК “Шахтар”). Його кримінальну біографію можна прочитати на сайті www.maidan.org.ua в розділі “Статті”.

Ударимо спецекспортом по Іраку (УП, 10.01)

Американські експерти поряд з експортом “Кольчуг” серйозно розглядають питання можливого експорту понтонних мостів українською стороною до Іраку. Агентство “Франс Пресс” припускає, що ці мости могли потрапити до Іраку через ре-експорт з Сирії. І хоча український МЗС заперечує це, розслідування продовжаться. Хоча, виглядає на те, що пересічному українцеві глибоко паралельно, що там продають в Ірак – головне, аби його не зачіпали.

Чергові проблеми з півками Мельниченка (УП, 10.01)

Олександр Жир не віддає диктофона і оригінали записів слідчої комісії по справі Гонгадзе під головуванням Г.Омельченка. В зв’язку з цим комісія четвертий місяць підряд не може здати речові докази відповідній комісії в США, а, отже, прояснити ситуацію з причетністю Л.Кучми до вбивства Георгія Гонгадзе. Свої дії Жир пояснює з одним з неоприлюднених звернень Мельниченка, яке його дуже розлютило.

А літаки падають, падають літаки. (10.01, Майдан – Інформ)

За офіційною версією, аварія українського АН-140, аварія сталася в зв’язку з “відхиленням літака від встановленої схеми заходу на посадку, що і призвело до зіткнення з горою”. Про це повідомив міністр промислової політики А.М’ялиш. В той же час, за інформацією Майдан-Інформ, причиною катастрофи стала халатність та безвідповідальність керівництва. Виліт через запізнення “начальників” на рейс затримався на 4 години. До пункту прибуття літак доставлявся затемно, на вершинах в горах немає світлових знаків, отже, диспетчери, фактично, нічим допомогти не могли. За даними “чорних скриньок” відбувся приблизно такий діалог:

Пілот - Треба зробити ще коло, щоб трохи повернутися, а то по приборам ми летимо занадто низько.

Крутий типу начальник рос. приладобудівного заводу – Та на\$@&% ті прибори, я ж їх сам робив, сам знаю, що вони брешуть! Сідай!

(зіткнення зі скелями)

Скоріше всього, російські і українські владоможці дійдуть згоди і аварію буде списано на помилку пілотів, вважають оглядачі вебсайту maidan.org.ua.

↑ ↑↑ ↑↑↑ ↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑ ↑↑↑↑↑↑↑

Факультет соціальних наук та соціальних технологій палко вітає Наталію Дронову, Тарадай Дарію, Матушенко Олександрю, Червоненку Віталія з їхнім Днем Народження!!!!!! Нехай ваші студентські шлуки завжди будуть ситими, чистими і шовковистими, а вашої стипендії вистачає на всі забави, але не забувайте про здоров’я, бо ж яке свято без нього. Нехай перші пари в понеділок оминають вас, залишаючи побільше часу для солоденького відновлення сил. Нехай на вашому рум’яному обличчі не красуються синяки під очима. Від сидіння в бібліотечі допізна. Хай метро ходить для вас окремим розкладом, забираючи вас після пізньої дискотеки чи буйної гулянки. Нехай ваш шлунок успішно перетравлює всі страви як божатні, студентської їдальні так і Домашньої кухні і не зважає на тарганячі чипси, котрі час від часу хрумтять між зубами. Майдан Могиланка приспонується!

Наше болото

Листи з каземату
Деконструювати Могиланку....
Автор: Insider

Дівчата перешіптуються про косметику. Хлопці – про дівчат. І ніхто – про політологію. Навколо неї власне і мала б вестися розмова в аудиторії. Це пара. Це політологія. Це – магістеріум.

Таким коротким вступом можна було б і завершити тему під назвою “Магістеріум–політологія–No comments”. Якби не одне але... Ерудовані студенти НаУКМА набагато більше знають про політико-економічний стан Нікарагуа чи останні плани ЦРУ щодо Усами бін Ладена, ніж про магістерські будні. А сам термін *магістерка* свідомість могилянця або розчинила серед хаосу інших думок або помістила на задній план. Для цього є свої причини. 1) ще не час про це думати. 2) та там якісь монстри. Вони мабуть і пива не п’ють. 3) хіба ж це Могиланка? Краще з маргіналами не мати справ. 4) то не моя тусовка. Саме тому реакція на доблесних бійців інтелектуальних боїв магістеріуму у представників бакалаврата – за рідким винятком однозначна. Приблизно два рази на рік. Приблизно в стилі: *о! кльово! дай мантію поміряти!*

Найбільш прикро в цій ситуації, що всепереможні міфи про Могиланку, що, як і кефір зранку, корисні для неофітів//які потрібно плекати для майбутніх неофітів, розповсюджуються і на магістерку. “У них там все англійською викладається!” “тут найраща освіта!” “магістри, всі як один, генії! (услід за Брюховецьким: чи не кожен – потенційний Президент України!). In real life “...что то неладно в Датском королевстве”.

Ранок починається з дилеми: забити чи не забити? Зрештою, додивитись сні не перешкодить голос лектора. В зігрітій теплом від батареї свідомості пробігає лінива думка: дець я це вже чув... У випадку, коли залишки сну вивітрились на швидкості 80 км/год дець на Московському мості, можна знайти собі інші заняття. Приміром спостерігати за реакцією сусіда, який стартує за двері аудиторії після твого дзвінка на його мобільний....

В той час за вікном кипить життя. Біля дверей Podil Plaza круті Мерседеси скидають свій крутий баласт у вигляді своїх крутих пасажирів. Автоматичні двері щохвилини фіксують десятків менеджерів та секретарок, що вистрілюють з виру ділового життя. Міліціонери з автоінспекції, навіть ті енергійно прицінюються до власників нових авто. Чи підозрюють всі вони разом взяті, що через дорогу – царство заторможених думок. Через дорогу – декаданс, що закрився в один з корпусів НаУКМА. Навіть не суб’єктивний декаданс, нав’язаний глибокою осінню, а декаданс, генеалогія якого сягає кінця 90-их.

Є і свої приємні моменти. Тільки лінивий не заприятелював з сивим добрим охоронцем, що має власну скриньку на Yahoo. Той випромінює мудрість і телефон на прохідній завжди до твоїх послуг. Інші позитиви мають органічне походження. Для дівчат – величезне дзеркало при вході. Для спортсменів – круті східці. Є ще тут вазони. Це – найживіші мешканці корпусу.

Будівля корпусу повернулася до світу боком. Всередині – стерильна чистота. Як після операції. Коли оперують на чомусь важливому: чи то мізках, чи то нервах.

Інтернет вже навіть не нервує. Він повзає, інколи дьоргається. Добре, що не в конвульсіях. Якщо ти заручник магістерського інтернету, знайти через нього роботу – й годі сподіватись. Аттачменти з твоїм резюме просто не відправляє. Складається враження, що Інтернету до тебе просто пофіг. Це можна сказати і про всіх інших. Те, що мені не відомі імена методисток, наврядчи є свідченням моїх лінощів. А застою. Нічого, що було б тобі цікавим, про що хотілось би розпитувати, як на бакалавраті, тут не відбувається.

Це пустка. Порожньо тут навіть в час пік. Коридорами ніхто не бігає. Скоро ж кандидатами ставати. До найближчого магазину – ліньки. До найближчої лавки – нудно. Якщо не куриш – повна торба. Нічого робити навіть протягом довговочікуваної під час пари перерви.

Жодного разу не вдавалося побувати в спражньому заповіднику. А от вчитися – довелось. Заповідник відрізняється від усього іншого двома речами. По перше, сюди рідко ступає нога людини. По друге, його охороняють від втручання в його розпорядки. Як виглядає Перша людина в Академії – Президент в магістерці не пам’ятають з часів її реставрації. На місці пана Брюховецького теж би не сунувся сюди. Нема тут що робити. Принаймні в політологічному секторі. А хотілося б... Так, щоб поцікавився: “Ну як там майбутня еліта України?”. Щодо термінів, то їх потрібно було б уточнити.

Поряд церква. Миколи Набережного. Її млість перетікає на сусідній корпус. Але могилянці церкву люблять. За гарної нагоди одружуються в ній. А от запідозрити могилянця в любові до магістерки – це вже фантастика. На рівні братів Стругацьких чи Станіслава Лема.

Да, ще одне.. На обличчі прибиральниці з Podil Plaza почуття впевненості більше...

Шоу маст гоу он?

Школа виживання

Коли пошиють рукавички на носа?

Безумовно, навчання – важлива річ, але чи до нього, коли навіть дістатися до “Храму знань” в умовах 5 на 10 градусів нижче бажаного іноді становить проблему?

Хоч-не-хоч, але доводиться влізати в щось з хутра облізлого чебурашки, функція якого – дійти до корпусу з температурою тіла щонайменше 33 °С, а дисфункція – все інше (для тих, хто не зрозумів: те, на що може розраховувати дівчина в костюмі опудала). Натягувати теплі боти з так званою цигейкою з шаблезубого Цигея всередині, які ненав’язливо нагадують взуття дружніх народів Північно Льодовитого. Останній штрих до образу студента на стежці війни за виживання – рукавички на дореволюційній ваті та двоповерховий шарф, нав’язаний поверх “щось” від шиї аж по нікуди (у вільний від думок про важке життя час доводиться тренувати колові оберти очима: повернути шию вам вже не вдасться, а дорожній рух взимку ще ніхто не відміняв).

Але це все ще дрібниці: укривайте, хто чим може, найцінніший скарб студента – голови з Мозком, гарантом вашої майбутньої блискучої кар’єри, з усіма впливаючими з цього наслідками! Не завадило б тримати в теплі ще й ноги, щоб донесли цей гарант до широких і теплих мас аудиторії, і руки, бо як же без них!

На жаль, світовою наукою ще не винайдено такий важливий, як на мене, студентський аксесуар, як рукавички для носа. Вона потрібна для того, щоб, по-перше, не лякати нервових та чутливих до змін кольорів своїм чудово-червоним носом, а по-друге, запобігти витіканню вищезазначеного студентського скарбу по причині нежитю – бо й таке буває.

Будьте здорові!

Олена.

X-trimali в гідропарку

Чи знаєте ви, як струм проходить через всі ваші атоми? Чи мали ви колись відчуття що час вмерти, а потім народитись знову? Чи відчували ви колись, як пекучий вогонь пронизує ваше тіло і запалює єство, очищує ваш організм? Ні? Тоді, мабуть, слід це відчуття! Тим більше, що нам це навіть посприяло в здачі іспитів.

Був це тиждень перед сесією. Чого тільки студенти не випробують готуючись до іспитів, але здається, відбувалось безпрецедентне. Ніч перед іспитом. Рецепт: Облитись крижаною водою з колонки під маминою яблунею опівночі при місячному сяйві. Стоячи босими ногами на снігу, ви одразу зрозумієте все, чого не розуміли, це гарантовано. Лічені секунди, за які в вашій голові прилітають найважливіші моменти вашого життя. Але ефект дивовижний: наступного дня ви не тільки здасте іспит на “100”, а й захочете пророблювати цю процедуру знову і знову. Ви підете в гідропарк, пірнете в ополонку і самі зрозумієте, що ви втрачали раніше!

Охочі приєднатись до тижневого купання пишть на: galalala2@yahoo.com; marihckaua@yaoho.com

Анонси по Могиланці на наступний тиждень

16 січня, четвер, 17.00. Відкриття виставки живопису Миколи Кутняхова. Галерея мистецтв.

22-23 січня, середа - четвер Міжнародний семінар “Свобода слова і свобода медіа. Специфіка юридичного забезпечення інформаційної галузі”, 4 корпус НаУКМА, ауд. 409, час узгоджується.

18 січня, субота, Казковий мюзикл за творами Е. Т.А. Гофмана “Скляний Ансельм”, режисер – постановник Л. Паріс.

✈ 3-за бугра ✈

<bez nazwy>

Привіт Могиланці з теплих карибських островів!

Хотілося б дещо розповісти вам про мої враження від вашої дивовижної, трохи божевільної та все-таки аж ніяк не нудної країни. Мені як громадянину Франції приїхати в Україну вперше було не тільки ризиковано, але й троха лячно, враховуючи той факт, що про Україну у нас на острові Мартінік взагалі нічого не передають та не показують, а якщо й показують, то лише в негативному світлі – Чорнобиль, атомні реактори та “бабушка”. Проте все-таки мій бос був наполегливим у своєму бажанні відправити мене аж сюди... І от... Опинився я в Одесі – перлині узбережжя Чорного моря.

З першого ж дня в мене почались незліченні пригоди. Зважаючи на мій невисокий зріст, у Франції я не дуже користуюсь попитом у дівчат. Проте в Одесі дівчата, зачувши мою ламану англійську, самі перші приходять на допомогу, яка потім затягується в розмову на 2- години, прогулянку по пляжу та навіть натяками провести вечір разом. Такого в мене, чесно кажучи, не було ніколи. Потім, як мені пояснили, як зрозумів що мій ріст тут ні до чого, просто я – іноземець, із-за чого місцева сильна половина людства, мабуть-таки троха мала на мене зуб, коли я (маленький, кирпатий, весь у веснянках і далеко не Бред Піт) прогулювався в оточенні високих струнких красунь. Де ще таке можливо – лише в Україні☺.

Коли я знову блукаю в пошуках потрібної мені вулиці, люди не кажуть мені (як, наприклад, в Німеччині) піти купити собі карту або вивчити українську (хоча б і це не завадило), а намагаються жестами, руками і ногами і всіми можливими мені засобами допомогти. Тобто залишеним напризволяще я не був ніколи. А відчувши голод, я далеко не завжди мусив собі щось купувати, адже гостинність українців безмежна: на пляжі тебе підкормлять виноградом, ввечері в парку молодь почастує вином (зовсім не обов'язково знати цих людей все своє свідоме життя – достатньо поспілкуватися з ними 20 хвилин і їх необмежений інтерес дізнатись про все і прямо-таки зараз залишить вас ще на довгий час друзями), а милі бабусі довго вмовлятимуть тебе спробувати і голубці, і вареники, і борщ, забуваючи, мабуть, що шлунок не безрозмірний.

Закохавшись в Одесу, де я був по роботі, я все-таки дуже хотів

побачити і Київ, про який знав дуже мало, але з уст одеситів чув дуже багато. Тож наступного року свою відпустку я вирішив провести саме в столиці України. Ніде в Європі я не бачив стільки молоді, яка збирається просто неба під каштанами і грає на гітарі, співає і танцює, якій не обов'язково для цього іти в кафе і розглядати перехожих. Приїхавши до Києва, я не знав нікого, крім хазяїв квартири, яку я знімав. Коли я від'їжджав назад на Мартініку, мене проводжало 22 особи, котрі стали мені вірними друзями, готовими будь-коли прийти на допомогу, котрі просто так влаштовували екскурсії по Києву та за його межами і без котрих мені зараз дуже й дуже сумно на мому теплому острові.

Зараз я мрію про свою чергову відпустку, яку я неодмінно проведу в Україні в незвіданих мною Карпатах. В моїй уяві вже постали величні гори, привітні люди, веселі друзі та, безперечно, пригоди, які завжди відбуваються з іноземцями в Україні. Сподіваюсь, вони будуть тільки приємними. Отже, до зустрічі в Карпатах!

Кріс з Мартініки, Франція.

↓ Хворчість ↓

Ми всі блукаємо, як привиди в ночі,
Шукаємо пристанку і тепла,
Чи просто зовсім ми не ті,
Якими роблять морок нас і тьма?

Та це вже зовсім другий має бути лист,
І адресатом маю бути я.
Собі, до себе ж я буду міст,
До цього часу не розуміла себе я.

Бажаючих запрошу до себе на поріг:
Заходьте, роздягайтеся, сідайте.
А, може, хтось із вас би допоміг?
Будь ласка, всьому світу передайте:

Не маю я ні дому, ні кохання, ні відрод.
Шукаю марно, тикаюсь то так,
Не можу в голові навести лад,
Примножую невдач своїх перелік.

таНя

ви знаєте, яким кольоровим здається світ тоді,
коли кохаєш?

як секунди стають годинами, а години –
секундами

як небанально тоді літають пташки поміж
хмарами

як з співчутливою посмішкою на таких дивляться
старі дерева, - адже вони також кохали, і, мабуть,
кохають і далі, просто нам цього не дуже помітно,
адже ми кохаємо інакше

як тоді можливе неможливе

як тоді свобода удвох перетворює життя в свято

уявіть собі що ми зможемо коли так покохаємо

Україну

ви знаєте, яким кольоровим здається світ тоді,
коли кохаєш?

Остап.

↓ Класика ↓

Василь Симоненко

Україні.

Коли крізь розпач випнуться надії,
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію,
І сумую іменем твоїм.

Коли грозою далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.

Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу.

Курдському братові.

Борітеся-поборете! (Т.Шевченко)

Воляють гори, кровію політі,
Підбиті зорі падають униз,
В пахкі долини, зранені і зриті,
Вдирається голодний шовінізм.

О курде, бережи свої набої,
Але життя убивців не щади!
На байстрюків свавілля і розбою
Кривавим смерчем-бурею впади.

Веди із ними кулями розмову,
Вони прийшли не тільки за добром:
Прийшли забрати ім'я твоє, мову,
Пустити твого сина байстрюком.

З гнобителем не житимеш у згоді:
Йому - панять, тобі – тягнути віз
Жириє з крові змучених народів
Наш ворог найлютіший – шовінізм.

Він віроломство заручив з ганьбою,
Він зробить все, аби скорився ти...
О, курде, бережи свої набої,
Без них тобі свій рід не вберегти.

Не заколисуй ненависті силу.
Тоді привітність візьмеш за девіз,
Як упаде в роззявлену могилу
Останній на планеті шовініст.

↓ Від рІдакції ↓

*“Не стріляйте в музикантів – грають, як
можуть”*

(натис на стіні американського салуну)

Вітаємо всіх наших читачів з виходом ММ в новому 4-сторінковому форматі! На жаль, деякі матеріали так і не попали в номер з технічних і не дуже причин. Тепер є більше місця, то ж контакуйте і пишіть ваші матеріали! Найближчим часом ми вивісимо коробку, в яку можна буде кидати ваші побажання, критичні рефлексії і просто записки з признаннями в коханні для найчарівніших Марічок і не тільки☺- в наступному номері ми запроваджуємо спеціальну рубрику для цього! Контактуйте Youth_ua@yahoo.com

↓ **Куль-тура (бу Ганнуса)** ↓

З новим ROCK-ом

В суботу, 28-го грудня, мала "час і натхнення" бути на новорічній вечірці в ЦКіМ НАУ (наш любий деканат студентів організував для могилянців запрошення). Почалося все, як завжди, на півгодини пізніше, себто десь до 19.30 орієнтувалася на місцевості. Наш КМЦ в сто разів симпатичніший і за приблизно однакової кількості посадкових місць виглядає в півтора рази більшим. Напівпорожньою залом довго блукали якісь невизначеного віку дядьки при краватках. Попід сценою гасали діти років трьох (тут згадався телесюжет про сім'ю меломанів, які заколисують дитину не то під Дженіс Джоплін, не то під Секс Пістолз). Десь коло пів на восьму на сцені нарешті з'явився ведучий. Перші виконавці ("Над землею") готувалися довго, так що бідолаха аж упрів, не знаючи, що би йому ще сказати. Тоді він ще не знав, що такими ж темпами готуватимуться всі, витратив на самому початку майже весь запас заготовок і далі ніс уже всіляку лабуду (як кажуть на кафедрі англійської – unprepared speech). Отож, виступили "Над землею", потім "Фактично самі", далі було "Щастя". Десь в середині їхнього виступу на сцену з-за лаштунків вискочили під ручку двох хлопців – один в майці та кольорових кальсонах, другий в жіночій сукенці. Перший поливав партер горілкою, а інший чимось із коньячної пляшки (ну це ж не міг бути коньяк?). Публіці, що тільки-но почала ворухитися, це явно додало бадьорості. Щойно наріз осягнув, що тут може бути весело, як на сцену вийшов "Вій". Вгрузив публіку добряче. На весь зал його зацінили двоє-трьох дівчат, всі решта втиснулися в спинки крісел, як у літаку при злеті. Бракувало лише пасків безпеки. А шкода, ДК все-таки авіаційного інституту. Натомість одірвалася зала на "Гайдамаках". Дядьки роблять чудову музику, і це помітно одразу. Власне ці останні півгодини справжнього драйву на триста відсотків компенсували попередні півтори. Себто ніхто зрештою не пошкодував, що прийшов. А так нам і треба. Слід знати, куди варто ходити.

Мультиплікаційний Ансельм

Близько місяця йшов у стінах коханого КМЦ мюзикл "Скляний Ансельм" за "Золотим горщиком" Гофмана (всіх зацікавлених відсилаю на курс "Світова література-2", запис уже скоро). Вистава задекларована як мюзикл для дітей. Перша асоціація – це диснейські мультфільми. Там так само герої при першій-ліпшій можливості починають виспівувати (як у тому анекдоті – "Дай же мені цигарочку, о дай мені, о дай мені цигарочку, цигарочку, цигарочку...") і витанцьовувати щось рок-н-рольне. А не згадати мультики було тяжко, коли їх фрагменти в якості фону змінювалися майже безперервно, так що часом туди було дивитися цікавіше, як на сцену. Хоча з іншого боку, особливих причин для конструктивної (чи деструктивної) критики начебто і немає. Мюзикл? Мюзикл. Для дітей? Для дітей. Ще питання є? Більше питань нема. А ось такі відгуки (і не лише від могилянців) я почула:

"Мюзикл – це в принципі дуже гарно."

"Треба, щоб це обов'язково побачила моя мала. З усім класом."

"Щось воно зовсім не дитяче, якесь психоаналітичне."

"Я взагалі Гофмана не люблю, я не підумуватися."

"А що таке Ансельм?"

Не писатиму традиційного: "Подивіться, не пошкодуєте". Можете і не дивитися. Хай вам буде гірше.

Скарги і пропозиції надсилайте на anneken@ukr.net

↓ **Час попуститися** ↓

До візиту президента в лікарню завезли здорових хворих

Символіка двоголового орла: кожна голова думає, що за неї думає інша голова.

В житті завжди є місце подвигу. Тільки треба бути подалі від цього місця.

Новини науки. Вчені знайшли, який відповідає за бажання вчених знаходити гени.

Правда – це найцінніше, що в нас є. Давайте ж витратити її економно! (Марк Твен)

Влада втрачає свою привабливість, якщо нею не зловживати (Поль Валері)

Лише в нашій країні кожен громадянин має унікальну можливість безкоштовно лікуватись, безкоштовно навчатись і безкоштовно працювати (Про Білорусію)

Ноги повинні бути такої довжини, щоб дістали до підлоги (Лінкольн)

З чим у нас немає проблем, так це з проблемами

З кожним роком очевидне стає все більш неймовірним

Влада не псує людину, навпаки, дурні, якщо попадають у владу, псують її (Б. Шоу)

Політика – це вміння досягати рівноваги сил

Немає більшої помилки, ніж перестрибувати прірву у два стрибки

↓ **Хворчість** ↓

Туди, де ростуть квіти (бу Женья)

Під самий ранок я прокинувся раніше, ніж звичайно. Чи то від того, що за вікном завивав сильний вітер, чи то від передчуття чогось тривожного. Я зайшов в кімнату своєї доньки, я сів неподалік і став милуватися її личком.

Сім років тому, коли вона тільки народилася, в нашій затишній квартирі з'явилося нове ліжко, ми з її матір'ю були найщасливішими людьми на планеті. Бувало, я приходив зі своєї роботи раніше, ніж зазвичай, приносячи з собою чергову іграшку, і ми бавилися увесь вечір, поки, щасливі, не засинали усі разом. Люсі, моя жінка, працювала продавцем квітів і наш куточок постійно пахнув бузком, фіалками та жасмином. Я так полюбив ці квіти, що неподалік нашого дому облаштував садочок, куди ми постійно висаджували розсаду і щодня всі втрех вибігали з першими променями сонця, щоб полити наш садочок і насолодитися новими бутонами. Нам здавалось, що ми будемо щасливими завжди.

Але в ту страшенну ніч півтора роки тому, коли Люсі померла, всередині мене згас цілий світ. Я не міг прожити навіть десяти хвилин без спогадів про запах її волосся та ніжність її рук. Моя дівчинка бачила, як сльози іноді виступали на моїх очах, і тоді мені доводилось відвертати своє обличчя, щоб вона не бачила мого суму.

- Татусю, чому ти не спиш? Зараз же ще рано – почув я раптом голос Марії. Вона повернулася до мене, і в її погляді я раптом пізнав погляд матері, до якого я так звик за всі ці роки.

- Так, я знаю, моя принцеса. Я просто захотів побачити, як ви з тигреням спите разом.

- Таточку, а коли повернеться мама? – запитала вона і притиснула до себе плюшеве тигренятко, яке ми з Люсі подарували їй на п'ятиріччя.

- Скоро, кишоню, дуже скоро вона повернеться до нас – сказав я і обняв свою дівчинку.

- Ти казав, що вона в раю. Але чому вона туди пішла? Що це за місце?

- О, дощю, це найпрекрасніше місце.

- Значить, там теж ростуть квіти, як і в нашому садочку? – сказала вона і ще дужче притиснулася до мене.

- Так, там дуже багато квітів – тихо промовив я. – Набагато більше, ніж в нашому садочку. І всі різні, незвичайні.

- А ми зможемо виростити такі ж?

- Звичайно зможемо, сонечко моє, в нас же найкращий садочок.

Тут вона знову заснула і не почула моїх останніх слів. Я укрит її і тихенько вийшов з кімнати, обдумуючи наш діалог. Я знав, що Марія виросте і скоро повинна буде зрозуміти, що мама більше не приголубить її, не розкаже на ніч казку про фей і добрих гномів і просто не зможе повернутись, як я їй обіцяв.

Коли я приготував сніданок, я зайшов розбудити Марію. Сьогодні був понеділок, і вона разом з сусідською дівчинкою повинна була піти в школу. Коли я зайшов, Марія вже прокинулася і складала в свій портфель книжки та акварель.

Поцілувавши мене, вона побігла на кухню, де її чекав пудинг і сунічний пиріг. Вже одягаючись, вона попрохала мене:

- Таточко, не зустрічай мене сьогодні. Я сама прийду додому.

Ти погано виглядаєш. Поспи, будь-ласка.

Провівши її, я приліг і раптом відчув, що насправді я дуже втомився і мої очі запліщуються самі по собі. На минулому тижні я багато працював і брак сну помітно залишив свій слід на мені, очі мої запліщувалися самі по собі.

Проснувся я коли сонце вже здійснило більшу частину свого бігу. Поглянувши на годинник, я підскочив. Стрілки показували пів четвертої, а Марія все ще не повернулася додому. Лаючи себе, що не завів будильник, я майже на льоту вдягнув чоботи і побіг до школи, яка була за п'ять хвилин від нашого дому.

Черговий сказав мені, що всі учні розійшлися приблизно годину назад і що він особисто попрощався з Марією, коли вона виходила. Борючись з відчаєм, я знову побіг. Побіг туди, куди Марія без мене ніколи не ходила. Але зараз я палко прохав Бога, щоб вона була саме там.

Побачивши рідні моєму серцю обриси, я кинувся до неї. Вони сиділа біля нашого садочку і мовчки малювала. Не стримуючи сліз, що засліплювали мої очі, я розридався від щастя і міцно обійняв свою дочечку.

- Тату, тепер, здається, я знаю, де наша мама – тихо прошепотіла вона і приклала руку до серця.

- Я відчувала сьогодні, як тепло розтікається по моєму серцю, коли малювала ось це.

Витираючи сльози і все ще не здатний вимовити жодного слова, я поглянув на малюнок і побачив Люсі, оточену фіалками, тюльпанами та зовсім незнайомими мені квітами, одні з яких більше скидалися на ромашки, тільки різнобарвні, і інші – конвалії каштанового кольору, кольору волосся Люсі.

В наступному номері:

1. Люди і студенти: наскільки цінується особа в Могилянці
2. Українська діаспора в Голландії

3. Школа виживання: автостопом

4. Куль-тура: як воно вертепи-лося

5. Карррррати взимку